

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 162/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátom [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], vo veci namietaného porušenia práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Tdo 42/2017-861 z 27. októbra 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 5 To 136/2016-831 zo 14. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2018 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou

namietal porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Tdo 42/2017-861 z 27. októbra 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 To 136/2016-831 zo 14. februára 2017.

Z obsahu sťažovateľom podanej sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 83/2014 z 12. septembra 2016 bol sťažovateľ oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda pre pokračovací zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1 a 3 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a iné. Krajský súd svojím uznesením č. k. 5 To 136/2016-831 zo 14. februára 2017 zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 4 T 83/2014 z 12. septembra 2016 a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie okresnému súdu. Najvyšší súd svojím uznesením č. k. 4 Tdo 42/2017-861 z 27. októbra 2017 odmietol sťažovateľom podané dovolanie.

Následne podal sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu, v petite ktorej navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č.k. 4 Tdo 42/2017-861 z 27. 10. 2017 porušené bolo.

2. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd Uznesením Krajského súdu v Trnave, č. k. 5To/136/2016-831 zo dňa 14. 02. 2017 porušené boli.

3. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č.k. 4 Tdo 42/2017-861 z 27. 10. 2017 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

4. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.000,- €, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastupovania vo výške 374,81 Eur, ktorú je povinný Najvyšší súd SR vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhovaného dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca. Podľa § 20 ods. 2 k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie

na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ, ktorý podal sťažnosť ústavnému súdu prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu, s návrhom nedoručil splnomocnenie, ktoré oprávňuje, resp. z ktorého je zrejmé, že právny zástupca sťažovateľa má oprávnenie na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. Predloženie splnomocnenia je pritom povinnou prílohou sťažnosti podanej ústavnému súdu, ako to vyplýva z § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vykazuje taký nedostatok náležitosti predpísanej zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len

procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2018